
Filip Tamás

SZÍNRE SZÍNT

Az ágy fogságából kiszabadítván
magamat, agyaglábakon dőcögve
indulok a teasziget felé.
A kezem szorításra még gyöngye,
és a szívem is nagyot dobban,
mikor az előszobában néma
biccentéssel köszönt egy ember.

Látszik, hogy távol vidék
szülötte. Az esti dagály
tehette partra, de nem
tudom, hogy jött be a házba.
A nagy fikusz mellett
letérdel, s miközben fekete
parázs-szemével úgy figyel,
hogy mozdulni sem merek,
ujjával írni kezd valamit
a kőre. És amit ír, megmarad,
mint egy ítélet.

Színre színt tett, ében testére
fekete köntöst. Vele az álom lépett ki
az éjszakából. Nem tudom, mit akarhat.
Ha megengedik, most visszafekszem,
és megpróbálok még egyszer felébredni.

REGGEL AZ ANTIKVÁRIUMBAN

Kopottas könyvgerinceket tapintok,
Barber Adagiója szól halkán,
mikor ellépek a szentek életétől,
és átvágok a szivaroskönyv
puha füstjén, hogy kezembe vegyem
egy elmebeteg nő naplóját.
És miközben meglátom magam a tükörben,
igazat adok Szentkuthynak:
a férfi utolsó ékessége a nyakkendő.